

ÚTRAVALÓ

„Bocsánatot nyertek bűneid. Menj békével!”

Június 12.: Évközi 11. Vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

1. **2Sám 12,7-10. 13** – Dávid őszintén megbánja bűnét: „Vétkeztem az Úr ellen”, ezért Nátán próféta biztosítja őt arról, hogy az Úr megbocsájtja neki.
2. **Gal 2,16. 19-21** – Pál a galatákhöz írt levelében arról ír, hogy az ember nem a törvény betartása által válik igazgá, hanem a Krisztusba vetett hit által. Mert ha nem így lenne, akkor Krisztus hiába halt meg a keresztfán.
3. **Lk 7,36-8,3** – Jézus egy farizeusnál tett látogatása alkalmával arról tesz tanúbizonyságot, hogy még a legnagyobb bűnöket is megbocsájtja a bűnösnek őszinte bűnbánataért.

Örömhír

Ferenc pápa: Hányszor engedünk a képmutatás kísértésének

„Ma az irgalmasság egyik olyan szempontjánál szeretnénk elidőzni, amelyet nagyszerűen mutat be Lukács evangéliumának iménti szakasza (Lk 7,36-50). Egy olyan eseményről van szó, amely akkor történt, amikor Jézus egy Simon nevű farizeusnál vendégeskedett. Ez a farizeus azért akarta meghívni Jézust a házába, mert jókat hallott róla,

nagy próféta hírében állt. Asztalhoz telepednek, ebédelnek, amikor egyszer csak belép egy nő, akit a városban mindenki bűnös nőnek tartott. Anélkül, hogy egy szót szólna, Jézus lábához megy, és sírásban tör ki. Könnyei Jézus lábát mossák, hajával megtörölgeti, aztán megcsókolja, sőt a magával hozott illatos olajjal meg is keni Jézus lábát.

Elénk tárul a két alak közötti ellentét: a Simon, a buzgó törvénykövető, valamint a névtelen bűnös nő alakja. Míg az első a látszat alapján ítél meg másokat, a második tetteivel őszintén feltárja a szívét. Simon, bár meghívta Jézust, nem akar bajba keveredni, nem akarja, hogy életének köze legyen a Mesterhez; a nő ellenben teljesen rábizza önmagát, szeretettel, és hódolattal.

A farizeus nem érti, Jézus miért engedi, hogy a bűnösök „megfertőzzék”. Azt gondolja, ha valóban próféta volna, fel tudná ismerni a bűnösöket, és távol tudná tartani magát tőlük, nehogy tisztátalanná váljon, mintha azok leprások lennének. Ez a magatartásmód a vallás felfogásának egyik tipikus módja, az a tény a mozgatórugója, hogy Isten és a bűn szöges ellentétben állnak egymással. Isten ígéje azonban azt tanítja nekünk, hogy tegyünk különbséget a bűn és a bűnös között: a bűnnel nem szabad megalkudni, míg a bűnösök –vagyis mi, mindannyian – olyanok vagyunk, mint a betegek, akik gyógyulásra szorulnak, és ahhoz, hogy meg lehessen őket gyógyítani, az orvosnak el kell mennie hozzájuk, fel kell őket keresnie, meg kell őket érintenie. A betegnek pedig természetesen el kell ismernie, hogy orvosra van szüksége!

A farizeus és a bűnös nő közül Jézus az utóbbi oldalára áll. Előítéletektől mentesen, melyek meggátolnák, hogy kinyilvánulhasson az irgalmasság, Jézus engedi az asszonynak, amit tesz. Ő, Isten szentje, engedi, hogy az asszony megérintse, és nem fél attól, hogy beszenyezi magát. Jézus szabad, mert közel van Istenhez, aki irgalmas atya. És ez az Istenhez, az irgalmas Atyához való közelség adja meg Jézusnak a szabadságot. Sőt, kapcsolatba lépve a bűnös nővel, Jézus véget vet annak az elszigeteltségnek, amelyre a farizeusnak és társainak kegyetlen ítélete kárhóztatta őt (ezek az emberek használták ki az asszonyt!): „Bűneid bocsánatot nyertek” (Lk 7,48). Az asszony most már „békében” mehet el. Az Úr látta hitének és megtérésének őszinteségét, ezért mindenki előtt kijelenti: „Hited megmentett” (Lk

7,50). Egyfelől itt van a törvény ismerőjének képmutatása, másfelől pedig az asszony őszintesége, alázata és hite. Mindannyian bűnösök vagyunk, és hányszor engedünk a képmutatás kísértésének, különbnek tartjuk magunkat másoknál, és azt mondjuk: „Vedd észre a bűnöd...” Pedig mindannyiunknak észre kell vennünk bűneinket, bukásainkat, hibáinkat, és az Úrra kell tekintenünk. Ez az üdvösség irányvonala: a kapcsolat a bűnös „én” és az Úr között. Ha igaznak tartom magam, akkor az üdvös kapcsolat nincs meg.

Ezen a ponton az asztaltársak még jobban elámulnak: „Ki ez, hogy még a bűnöket is megbocsájtja?” (Lk 7,49). Jézus nem fogalmaz meg választ, ám a bűnös asszony megtérése ott van mindenki szeme előtt, és azt bizonyítja, hogy Jézusban Isten irgalmasságának hatalma ragyog fel, amely képes átalakítani a szíveket.

A bűnös asszony a hit, a szeretet és a hála közötti kapcsolatra tanít bennünket. Neki „sok bűne” bocsánatot nyert, és ezért nagyon szeret; „akinek viszont kevés bocsáttatik meg, az kevésbé szeret” (Lk 7,47). Simonnak is el kell ismernie, hogy az jobban szeret, akinek többet engedtek el. Isten mindenkit belefoglalt az irgalmasság egyazon titkába; és ebből a minket mindig megelőző szeretetből tanulunk meg mindannyian szeretni. Ahogy erre Szent Pál is emlékeztet: „Krisztusban nyertük el a megváltást vére árán, és a bűnök bocsánatát kegyelme gazdagsága szerint, amelyet bőségesen árasztott reánk” (Ef 1,7-8). Ebben a szövegben a „kegyelem” kifejezés gyakorlatilag az irgalmasság szinonimája, amelyet „bőségesnek” mond, vagyis az minden várakozásunkat felülmúlja, hiszen Isten mindnyájunkra vonatkozó üdvözítő tervét valósítja meg.

Kedves testvérek! Adjunk hálát a hit ajándékáért, és köszönjük meg az Úrnak, hogy ily nagyon és érdemtelenül szeret minket! Engedjük, hogy Krisztus szeretete belénk áradjon: a tanítvány ebből a szeretetből meríthet és erre támaszkodhat, ebből a szeretetből mindenki étkezhet és táplálkozhat. Így azzal a hálás szeretettel, amellyel testvéreink felé fordulunk otthonunkban, a családban, a társadalomban, mindenkinek, továbbadjuk az Úr irgalmasságát.”

-Magyar Kurír / Fordította: Tózsér Endre SP –

Szent Ciprián püspök és vértanúnak „Az Úr imádsága” című értekezéséből

Szenteltessék meg a te neved!

„Milyen nagylelkű az Úr! Milyen gazdag az ő kegyes jósága irántunk! Hiszen ő akarta: úgy imádkozzunk hozzá, hogy az Ég Urát Atyánknak szólítsuk, és amint Krisztus az Isten Fia, úgy minket Isten gyermekeinek hívjanak. Melyikünk merete volna még imádságban is Atyának szólítani őt, ezt a szót csak kimondani is, ha ő maga nem engedte volna meg, hogy így imádkozzunk? Jól jegyezzük meg tehát, szeretett testvéreim, és tartsuk is mindig szem előtt, hogy ha Istent Atyának szólítjuk, akkor Isten gyermekei módjára kell viselkednünk. Mert ahogyan mi kedvünket találjuk abban, hogy Isten az Atyánk, úgy ő is lelje kedvét bennünk.

Úgy éljünk tehát, mint Isten templomai, hogy biztosan bennünk lakjék az Úr. Ne legyen a cselekvésünk elütő attól, amik lélek szerint vagyunk: lelki és mennyei embernek indultunk, ezért csak lelki és mennyei módra gondolkodjunk és cselekedjünk; maga Urunk, Istenünk mondotta ugyanis: *Aki tisztel, azt én is megtiszteltetésben részesítem, aki azonban megvet, azt megszégyenülés éri* (1Sám 2,30). A szent Apostol is hangsúlyozza levelében: *Nem vagytok a magatokéi. Nagy volt a váltságdíjtok. Dicsőítsétek meg, és hordozzátok tehát Istent a testetekben!* (1Kor 6,20)

Majd így folytatjuk imádságunkat: *Szenteltessék meg a te neved* (Mt 6,9). Nem azt kívánjuk Istennek, hogy a mi imádságaink szenteljék meg őt, hanem azt kérjük az Úrtól, hogy szenteltessék meg az ő neve mibennünk. Mert ugyan ki által is szentelődnek meg Isten, hiszen ő maga szentel meg minket? Viszont ő maga mondta: *Szentté legyetek, mivel én szent vagyok* (Lev 11,45), azért kérjük könyörögve, hogy akik a keresztségben szentek lettünk, meg is maradjunk ebben a szentségben, amelyben már élni kezdtünk. És ezt minden nap esdve kérjük! Szükségünk is van minden nap a megszentelődésre, hiszen minden nap vétkezünk; akkor pedig kell, hogy szüntelen megszentelődés által újra megtisztuljunk bűneinktől.”

Hírek

Június 18-án szombaton Ének Kör próba a petendi Teleházban, a petendi templombúcsúra készülünk!

Írta és szerkesztette: Timár Ildikó Ágnes